

Per gjorde i Stilhed Folkesnakken den Indrømmelse, at den ikke havde overdrevet i sin Skildring af Pastorindens Ydre. Hun var uformelig tyk og havde et stort, kobberrødt Drankeransigt med et Par dødt stirrende Øjne, der syntes næsten hvide mod Ansigtshuden. Hendes Sjuskethed var saa meget mere iøjnefaldende, som hun aabenbart havde pyntet sig. Forhaaret var i Hast bleven glattet med Vand, og hun havde en temmelig ordenlig Kjole paa; men under den skævt siddende Kappe sad Resten af Haaret som Stopningen i en Pude, og under Kjolekanten saaes et Par udtraadte og ubørstede Sko.

Da hendes Mand havde forestillet Per, smilte hun meget indladende.

„Hr. Sidenius vil maaske gøre os den Fornøjelse at spise Frokost med os? Maden staar paa Bordet.“

Per vidste ikke, hvad han skulde svare. Medfølelsen med den ulykkelige Mand knugede hans Hjerter. Han havde helst sagt Nej men frygtede for at krænke ved et Afslag og tog derfor mod Indbydelsen.

Det overraskede ham, at der i Pastor Fjaltrings Væsen overfor Konen ikke ytrede sig nogen alvorligere Misstemning. Han var ganske vist under hele Maaltidet en Del forlegen og temmelig adspredt; men i selve sin Optræden overfor hende var han ganske den hensynsfulde Ægtemand, opmærksom, ja galant. Selv havde hun øjensynlig ikke den mindste Forstaaelse af sin Skænsel. Hun var endog den, som førte Ordet, idet hun — temmelig forvirret — talte om København og om sine Erindringer fra Nordsjælland, hvor hendes Fader havde været Præst. Tilmed havde hun den Vane aldrig at høre efter, hvad